

תת"ע 1779/11/14 - מדינת ישראל נגד צבי פרידור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1779-11-14 מדינת ישראל נ' צבי פרידור
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

צבי פרידור

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

1. נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס המייחס לו עבירה של אי מתן זכות קדימה להולכת רגל להשלים חצייה בבטחה במעבר חצייה, בניגוד לתקנה 67א לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

2. במסגרת פרשת התביעה העידה עורכת הדוח גב' רחל שביט. באמצעות עדה זו הוגשו הודעת תשלום הקנס (1/ת) וסקיצה של זירת האירוע (2/ת). העדה הסבירה ביצעה אכיפה בצומת הרחובות אוסישקין - השופטים בהרצליה. בצומת הנ"ל 2 נתיבי נסיעה מדרום לצפון כאשר בצומת מסומן מעבר חצייה להולכי רגל החוצים ממזרח למערב ולהיפך. לטענת העדה, היא עמדה כשפניה לכיוון צפון בעת שהבחינה בהולכת רגל החוצה את מעבר החצייה ממערב למזרח ובמקביל הגיע רכב הנאשם מצפון לדרום, בנתיב המערבי, וחלף על פניה של הולכת הרגל בהיותה בפס השני מתוך 9 פסים אשר במעבר החצייה. כמו כן, צוין כי ממזרח לרכב הנאשם ובמקביל לו עמד רכב אחר לפני מעבר החצייה בעת שרכב הנאשם כאמור חלף במעבר החצייה והמשיך בנסיעה.

3. במסגרת עדותה עומתה העדה עם האפשרות כי ייתכן ולא הבחינה כראוי בביצוע העבירה וכן במיקום המדויק בו עצרה את רכבו של הנאשם לאחר שהבחינה בעבירה. העדה עומתה עם הרישום בדוח ולפיו הנאשם נצפה חולף על פני מעבר החצייה בהיותו בנתיב השמאלי בעוד שמת/1 עולה כי הנאשם היה בנתיב הימני. העדה הודתה כי התבלבלה. העדה גם עומתה עם טענת הנאשם כי אילו היה ממש בגרסה שנרשמה בת/1 היה על הנאשם לדרוס את הולכת הרגל שהייתה בפס השני בעת שרכב הנאשם חלף סמוך אליה. בתשובה אמרה העדה כי הולכת הרגל עצרה בעת שהרכב חלף וכי "היא לא הגיעה למרכז הכביש, לא היית דורס אותה כי היא עמדה על הפס השני מתוך 9" (ע' 4 ש' ש' 9-10). העדה עומתה עם השאלה היכן צוין כי הולכת הרגל נעמדה בפס השני ולא נתנה תשובה עניינית לשאלה.

4. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו. הנאשם ציין כי הגיע למעבר החצייה מכיוון צפון לדרום. הוא אישר כי לאחר האירוע ספר 9 שלבים במעבר החצייה כפי שצינה עדת התביעה. לטענתו, הוא נסע בנתיב המזרחי יותר מבין 2 נתיבי הנסיעה הקיימים - ולא בנתיב המערבי יותר כפי שצינה עדת התביעה - ואז הבחין באישה עם ילדה. הנאשם טוען כי עצר את רכבו ונתן להן לעבור. עוד טען הנאשם כי הולכת הרגל הייתה בנתיב השני במעבר החצייה אך מכיוון מזרח - ולא מכיוון מערב כפי שצינה עדת התביעה - ולטענתו אילו היה התרחיש כפי שצינה עדת התביעה יש להניח כי היה דורס את הולכת הרגל. הנאשם אישר כי אינו יכול להוכיח כי עדת התביעה לא הבחינה כראוי בביצוע העבירה. הוא ציין כי תגובותיו ולפיה נתן "לה" לחצות - ולא "להן" כפי גרסתו בדבר קיומן של 2 הולכות רגל בעת האירוע - הוא עניין של סמנטיקה. הנאשם אישר כי ממקום עמידת עדת התביעה היא הייתה יכולה להבחין כראוי במתרחש על מעבר החצייה. לטענתו, חקר את עדת התביעה על כך שכיוון החצייה של הולכות הרגל, לשיטתו, היה הפוך לכיוון החצייה שצינה עדת התביעה בת/1 אולם עדת התביעה טענה כי התבלבלה בכיוונים. הנאשם ציין כי אינו זוכר כי רכב עצר לצדו לפני מעבר החצייה. הוא אישר כי במקום לא היו כלי רכב אחרים שנעצרו על ידי עדת התביעה וטופלו על ידה. הוא גם שלל את האפשרות כי במקום הייתה הולכת רגל שהחלה בחצייה אך הנאשם לא ראה אותה.

5. בסיכומיה עתרה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם במיוחס לו כאשר לדבריה "על פי נסיבות עדת התביעה מדובר בעבירה על תקנה 47 לתקנות התעבורה שכן הנאשם עקף רכב שנעצר על מנת לאפשר להולכת רגל לחצות במעבר החצייה. עוד נאמר כי עדת התביעה דייקה ברישום תגובת הנאשם למיוחס לו בדוח וכי תגובה זו תואמת את מה שאמר הנאשם בבית המשפט במסגרת ישיבת המענה לכתב האישום. לשאלה שנשאלה ב"כ המאשימה מדוע לא נרשמה בנסיבות המקרה כפי שצינה עדת התביעה, הזמנה לדין ולא הודעת תשלום קנס נוכח הקרבה המסוכנת לכאורה בין רכב הנאשם להולכת הרגל ועל כך השיבה ב"כ המאשימה כי היא משערת כי הזמנה לדין נרשמה כאשר הולך הרגל נרתע לאחור על מנת שלא להידרס. לטענתה, ייתכן וגרסת הנאשם מתייחסת לדברים שאירעו בצדו המזרחי של מעבר החצייה ולא בצדו המערבי, כפי שטענה עדת התביעה.

6. הנאשם בסיכומיו טוען כי יש לזכותו. לדבריו, הוא עצר את רכבו, הרישום בת/1 אינו נכון והשרטוט בת/2 אינו מדויק.

דין והכרעה

7. כאמור, החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו וזאת מחמת הספק. אלה טעמיי.

8. אפתח ואומר כי לדעתי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה על תקנה 47 לתקנות התעבורה בנוגע לעקיפת רכב שעצר לפני מעבר החצייה שכן ההליך כולו נוהל ביחס לאישום על תקנה 67א לתקנות התעבורה ובשום שלב לא הועמד הנאשם על האפשרות כי הוא עשוי להיות מורשע בעבירה אחרת שעובדותיה עולות מן הראיות וממילא ספק אם ניתנה לו הזדמנות ראויה לחקור את עדת התביעה בעניין יסודותיה של עבירה על תקנה 47 לתקנות התעבורה.

9. כאמור, גרסת המאשימה במקרה זה נשענת על עדותה היחידה של השוטרת. עדות זו נסמכת מצידה על רישום פרטי ונסיבות האירוע כמפורט בת/1. לצורך הרשעה על בסיס עדות יחידה - הגם שהדבר אפשרי - נדרש בית המשפט להזהיר עצמו לבחון בקפידה יתרה את ראיות התביעה. במקרה שלפני, הדוח שרשמה עדת התביעה הוא אכן ברור ומפורט ואין מחלוקת כי עדת התביעה הייתה יכולה לראות ממקום עמידתה את המתרחש על מעבר החצייה. כמו כן, לא

השכיל הנאשם להוכיח כי עדת התביעה לא הייתה פנויה בעת האכיפה לראות כראוי את ביצוע האכיפה וטענה זו נותרה טענה בעלמא. יחד עם זאת, ראוי לזכור אלה: ראשית, כשם שגרסת המאשימה לא נסתרה בחקירה הנגדית כך גם גרסתו של הנאשם לא נסתרה. הנאשם הקפיד לציין כי עצר את רכבו לפני מעבר החצייה וכי נתיב נסיעתו וכיוון חציית הולכת הרגל - אשר לטענת הנאשם הייתה עם ילדה - אשר עמדו בניגוד לאלה שנרשמו בת/1 גם הם לא נסתרו. במצב דברים זה של "גרסה מול גרסה" ובהינתן נטל השכנוע הגבוה הרובץ לפתחה של המאשימה ולכך שגרסת המאשימה נשענת על עדות יחידה, אינני סבור כי ניתן לקבוע במידה ההוכחה הנדרשת כי המאשימה עמדה במקרה זה בנטל הרובץ לפתחה. אכן, לא בכדי ביקשה ב"כ המאשימה בסיכומיה להרשיע את הנאשם בעבירה לפי תקנה 47 לתקנות התעבורה ולא בעבירה המקורית בגינה נוהל המשפט, שעניינה אי מתן זכות קדימה להולך רגל על מעבר חצייה. שנית, ובשולי הדברים, יצוין כי קבלת גרסת המאשימה בהליך זה מעוררת סימני שאלה שלא ניתן להם מענה מניח את הדעת. נקודת המוצא לטיעון זה מבוססת על כך שעדת התביעה לא ציינה בדוח מה עשתה הולכת הרגל בעת שרכב הנאשם חלף על פניה, לטענתה, במעבר החצייה. אציין כי הולכת הרגל הייתה יכולה לנקוט במספר מהלכים אפשריים בתגובה למכוניתו של הנאשם החולפת על פניה: היא הייתה יכולה לעצור ולעמוד במקומה. היא הייתה יכולה להמשיך קמעה בחצייה ככל שסברה כי הקרבה בינה לבין רכב הנאשם אינה יוצרת עבודה סיכון ממשי. היא גם הייתה יכולה להירתע לאחר מפקד פן תיפגע. הדוח שערכה עדת התביעה שותק בעניין זה ולגרסת הנאשם, לה אני מסכים, חשוב היה לתאר כיצד הגיבה הולכת הרגל לסיכון הנטען בדמות רכבו של הנאשם. במקום אחד אמרה עדת התביעה כי "מכיוון שאתה נסעת היא עצרה... לא היית דורס אותה כי היא עמדה על הפס השני מתוך 9" (ע' 4 ש' 9-10). תשובות אלה אינן משכנעות. העדה לא ציינה בשום מקום בדוח המפורט אותו ערכה כי הולכת הרגל עצרה או הגיבה בצורה כלשהי לסיכון שהציב הנאשם באופן נהיגתו הנטען. בנוסף, התשובה לפיה הנאשם לא היה דורס אותה כי היא עמדה על הפס השני אינה ברורה שכן מן השרטוט שציירה העדה [ת/2] עולה כי הולכת הרגל הייתה בפס החצייה השני בנתיב נסיעתו של הנאשם ועל כן לא ברור כלל ועיקר מדוע רכב הנאשם לא היה פוגע בהולכת הרגל במצב דברים כזה. טענת עדת התביעה כי הולכת הרגל " לא הגיעה למרכז הכביש" (ע' 4 ש' 8-9) תמוהה בהתחשב בכך שעל פי ת/2 שאותו שרטטה העדה, רכב הנאשם לא חצה את הצומת "במרכז הכביש" אלא בצדו המערבי.

10. בשים לב לכל האמור לעיל ובהתחשב בכך שגרסת הנאשם לא נסתרה נראה כי במקרה זה לא הרימה המאשימה את הנטל הרובץ לפתחה ועל כן אני מזכה את הנאשם מן המיוחס לו מחמת הספק.

ניתנה היום, 8.7.15 במעמד הצדדים.